

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Houdkové v právní věci:

žalobce: **M. B.**

zastoupen Mgr. Františkem Korbelem, Ph.D., advokátem,
se sídlem Na Florenci 2116/15, Praha 1

proti
žalovanému: **Ředitel sekce podpory Ministerstva obrany,**
adresa pro doručování: Ministerstvo obrany, Legislativní a právní odbor,
se sídlem náměstí Svobody 471/4, Praha 6

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 11. 2018, č. j. MO 315056/2018-3416

takto:

- I. Rozhodnutí ředitele sekce podpory Ministerstva obrany ze dne 20. 11. 2018, č. j. MO 315056/2018-3416, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Františka Korbela, Ph.D., advokáta.

Odůvodnění:

Žaloba

1. Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal zrušení rozhodnutí ředitele sekce podpory Ministerstva obrany ze dne 20. 11. 2018, č. j. MO 315056/2018-3416, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí ředitele Agentury vojenského zdravotnictví Hradec Králové ze dne 12. 9. 2018, č. j. MO 247537/2018-684800, o žádosti žalobce o přiznání a doplacení příplatku za zvýšenou odpovědnost podle § 68e zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o vojácích“). Žalobce v žalobě uvedl, že byl náčelníkem centra zdravotnických služeb B. Agentury vojenského zdravotnictví, poukázal na rozsah svého oprávnění k samostatnému hospodaření s veřejnými prostředky, byl určen jako služební orgán, který je oprávněn činit úkony ve věcech služebního poměru podle článku 1 rozkazu ministra obrany č. 14/2016 Věstníku. Podle přílohy č. 6 k uvedenému rozkazu, článku 2 písm. u), byl žalobce zařazen do II. kategorie. Protože byl pověřen výkonem služby v tomto personálním zařazení a zmocněn k samostatnému hospodaření s veřejnými prostředky, podal žádost o přiznání a doplacení příplatku za zvýšenou odpovědnost s odkazem na ust. § 68e zákona o vojácích, a to ode dne 1. 7. 2016 do 31. 3. 2018, tedy za dobu, po kterou vykonával funkci náčelníka centra zdravotních služeb B. Agentury vojenského zdravotnictví. Žalobce v žalobě popsal průběh správního řízení o této žádosti s tím, že žalobou napadené rozhodnutí a prvostupňové správní rozhodnutí ze dne 12. 9. 2018 byla vydána ve 3. kole, kdy předcházející dvě rozhodnutí prvostupňového správního orgánu byla odvolacím správním orgánem zrušena a věc vrácena k novému rozhodnutí. Žádosti žalobce nebylo vyhověno, žalovaný odkázal na stanovisko ředitele oboru platové politiky sekce státního tajemníka Ministerstva obrany ze dne 7. 9. 2015, č. j. 373-20/2015-7542, a uvedl, že příplatek podle § 68e zákona o vojácích náleží pouze veliteli vojenského útvaru, kterým je Agentura vojenského zdravotnictví a nikoli dílčí organizační celek.
2. Žalobce namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, které musí být podle § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, jasně, určitě a srozumitelně odůvodněno. Z ust. § 68e zákona o vojácích vyplývá, že náleží příplatek při současném splnění tří podmínek: 1. účastník řízení musí být vojákem z povolání. 2. účastník řízení musí být velitel vojenského útvaru, vojenského záchranného útvaru, náčelník, vedoucí nebo ředitel vojenského zařízení nebo vojenského správního úřadu, popřípadě ředitel nebo velitel organizačního útvaru ministerstva nebo Vojenského zpravodajství. 3. Musí být ministrem obrany zmocněn k samostatnému hospodaření s veřejnými prostředky, sestavování ekonomického výkazu o vyčleněných a použitých finančních prostředcích a personálních a majetkových zdrojích. Je zřejmé, že podle druhé podmínky příspěvek za zvýšenou odpovědnost náleží „veliteli vojenského útvaru,

vojenského záchranného útvaru, náčelníku, vedoucímu nebo řediteli vojenského zařízení nebo vojenského správního úřadu, popřípadě řediteli nebo veliteli organizačního útvaru ministerstva nebo Vojenského zpravodajství“. Žalobci není zřejmé, z jakého důvodu správní orgány dovodily, že žalobce, ačkoliv je náčelníkem vojenského zařízení, podmínku stanovenou zákonem nesplňuje. Žalovaný, respektive prvostupňový správní orgán, bez jakéhokoliv dalšího odůvodnění konstatovaly, že příplatek náleží veliteli vojenského útvaru. Ani jeden ze správních orgánů však neuvedl, z jakého důvodu neplatí celý výčet, v němž je uveden náčelník vojenského zařízení. Žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu, že ze dne 16. 6. 2006, č. j. 4 As 58/2005-65, který se zabýval rozsahem odůvodnění správního orgánu, s tím, že napadené rozhodnutí pro nedostatek důvodů je nepřezkoumatelným. Zcela obecný odkaz na stanoviska, vypracované v průběhu správního řízení (stanovisko státního tajemníka ze dne 29. 3. 2017, č. j. MO 62054/2017-7542, a stanovisko ředitele odboru platové politiky sekce státního tajemníka ze dne 7. 9. 2015, č. j. 737-20/2015-7542), bez jakékoli konkretizace jejich dopadu na rozhodnutí vadu nepřezkoumatelnosti nezhojil.

3. Žalobce dále namítl nesprávné posouzení podmínek pro přiznání příplatku za zvýšenou odpovědnost, poukázal na to, že byl osloven jako náčelník VZ 684807, používal razítko s označením VZ 6848 B. Z § 68e zákona o vojácích přitom vyplývá, že na příplatek za zvýšenou odpovědnost náleží i náčelníkovi vojenského zařízení. Ustanovení § 68e zákona o vojácích z povolání stanoví tři podmínky, 1. a 3. žalobce splňuje, to nebylo nijak zpochybňováno, zpochybňována byla 2. podmínka týkající se žalobcova funkčního zařazení. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2018, č. j. 2 As 124/2017-23, ze kterého vyplývá, že v § 68e zákona o vojácích je taxativně stanoven okruh osob, kterým se příplatek za zvýšenou odpovědnost přiznává. Nejvyšší správní soud sice řešil otázku zástupce velitele, a contrario je pak nutno dospět k závěru, že tomu, kdo zastává jednu z funkcí vyjmenovaných v § 68e zákona o vojácích z povolání, náleží při splnění dalších dvou stanovených podmínek příplatek.
4. Stanoviska, o která správní orgány opíraly svá rozhodnutí, jsou svým obsahem v rozporu s § 68e zákona o vojácích z povolání, navíc není zřejmé, na základě jakých podkladů byly učiněny závěry ve stanoviscích vyjádřené. Stanoviska nemohou mít přednost před zákonem. Navrhl, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení.

Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný prostřednictvím legislativního a právního odbor Ministerstva obrany poukázal na to, že jako žalovaný správní orgán je v žalobě označeno Ministerstvo obrany České republiky namísto správního označení ředitele sekce podpory Ministerstva obrany. Nesprávné označení žalovaného je neodstranitelnou vadou podání, ministerstvo není pasivně legitimováno ve sporech týkajících se služebního poměru, když pasivně legitimován je ten služební orgán, který rozhodoval ve věci v posledním stupni. Lhůta pro podání nové žaloby se správným označením žalovaného již marně uplynula.
6. K věci samé ministerstvo uvedl, že žalobce byl pověřen výkonem služby se služebním zařazením náčelník centra zdravotních služeb B., Agentury vojenského zdravotnictví, toto centrum je pouze podřízenou dílčí složkou organizačního celku, tomu odpovídalo i pověření žalobce, pokud jde o finanční hospodaření. Ministerstvo popsalo dosavadní

průběh řízení s tím, že z právních předpisů a rozkazů Ministerstva obrany a normativních výnosů Ministerstva obrany vyplývá, že centrum zdravotnických služeb B. není vojenským zařízením. Poukázal na definici vojenského zařízení, která je uvedena v § 2 odst. 3 zákona č. 219/1999 Sb., o ozbrojených silách, na rozkaz ministra obrany č. 7/2010, který byl nahrazen rozkazem č. 22/2017, ze kterých vyplývá, že k označení vojenských útvarů a vojenských zařízení je používán souhrnný pojem „organizační celek“. Za tento organizační celek je podle posledně zmíněného rozkazu v taxativním výčtu uvedena Agentura vojenského zdravotnictví a nikoliv centrum zdravotních služeb B., které je pouze dílčím organizačním celkem. Každý organizační celek, tedy i každé vojenské zařízení, má podle normativního výnosu Ministerstva obrany tzv. tabulku počtů. Pokud by tvrzení žalobce, že centrum zdravotních služeb B. je vojenským zařízením, by mělo být pravdivé, muselo by mít vlastní tabulku počtů, tu však nemá, protože je vnitřní organizační jednotkou vojenského zařízení, kterým je Agentura vojenského zdravotnictví. S uvedeným koresponduje příloha 6 rozkazu ministra obrany č. 14/2016, kde ve výčtu organizačních celků je uvedena Agentura vojenského zdravotnictví a nikoliv centrum zdravotních služeb B. Správní orgány vycházely zejména ze Stanoviska sekce státního tajemníka MO ze dne 22. 6. 2017, č. j. MO 124055/2017-7542, ze kterého vyplývá, že příplatek za zvýšenou odpovědnost náleží pouze řediteli Agentury vojenského zdravotnictví, který je uveden v příloze č. 6 článku 2 písm. u) rozkazu ministra obrany č. 14/2016. Dále uvedl, že mezi pověřením ministra k samostatnému hospodaření s veřejnými prostředky a nárokem na příplatek za zvýšenou odpovědnost není přímá souvislost. Pokud jde o používání razítka, uvedlo, že č. 6848 je číslo označující organizační celek Agenturu vojenského zdravotnictví a č. 684807 označuje podřízený dílčí organizační celek, tj. centrum zdravotních služeb B. Uzavřel, že žalobce nebyl náčelníkem vojenského zařízení, nesplňuje podmínky pro přiznání příplatku za zvýšenou odpovědnost. Rozhodnutí jsou dostatečně odůvodněna a z několikaleté vojenské praxe musela být organizační struktura žalobci známa. V případě, že by soud potřeboval problematiku blíže objasnit, zejména pokud jde o výklad vnitřních předpisů Ministerstva obrany, navrhuje výslech svědka M. S., vedoucího oddělení platové politiky odboru platové politiky, sekce státního tajemníka Ministerstva obrany. Navrhl, aby soud žalobu odmítl, popřípadě zamítl jako nedůvodnou.

7. K výše uvedenému vyjádření bylo zasláno v příloze stanovisko ředitele sekce podpory Ministerstva obrany ze dne 15. 3. 2019, č. j. MO 82246/2019-3416, ve kterém ředitel sekce popisuje dosavadní průběh řízení o žádosti žalobce a k žalobě uvádí v podstatě to, co bylo vyjádřeno ve stanovisku Ministerstva obrany, legislativního a právního odboru, se zdůrazněním, že příplatek náleží jen těm velitelům, kteří mají plnou pravomoc velitele útvaru a nikoliv velitelů nižších stupňů, za které lze náčelníky nákladových středisek (center) považovat a které také nejsou uvedeny v příloze č. 6 a článku 2 písm. u) rozkazu ministra obrany č. 14/2016 Věstníku.

Obsah spisu

8. Z obsahu spisového materiálu vyplývá, že žalobce požádal s odkazem na ustanovení § 153 odst. 1 a § 68e zákona o vojácích o přiznání a doplacení příspěvku za zvýšenou odpovědnost od 1. 7. 2016.
9. Usnesením ze dne 5. 12. 2016, č. j. 310-4/2016/684800 bylo Agenturou vojenského zdravotnictví řízení zastaveno z důvodu věci pravomocně rozhodnuté, když z úřední činnosti je správnímu orgánu známo, že personálním rozkazem ředitele Agentury

vojenského zdravotnictví ze dne 1. 7. 2017, č. j. 37/15/402/2016-6848 ve věci stanovení služebního platu nebyl příplatek za zvýšenou odpovědnost přiznán. Tento personální rozkaz nabyl právní moci dne 28. 7. 2016. Proti tomuto usnesení podal žalobce odvolání, o kterém bylo rozhodnuto ředitelem sekce podpory Ministerstva obrany usnesením ze dne 13. 1. 2017, č. j. MO 7278/2017-3416, usnesení o zastavení řízení bylo zrušeno a věc byla vrácena prvostupňovému správnímu orgánu k novému projednání. V odůvodnění správní orgán uvedl, že žádost žalobce měla být buď posouzena jako podnět k zahájení přezkumného řízení, a nebo jako nové podání. Odvolací orgán dospěl k závěru, že jde o nové podání, o kterém je nutno znovu samostatně rozhodnout s doporučením konzultovat případ s odbornými pracovišti, zejména s odborem platové politiky Sekce státního tajemníka Ministerstva obrany.

10. Po té požádala Agentura vojenského zdravotnictví dopisem ze dne 20. 3. 2017, č. j. MO 55068/2017-684800 státního tajemníka Ministerstva obrany o právní stanovisko k žádosti žalobce s tím, že žadatel nárok uplatňuje na základě výkonu služby a zmocnění ministra obrany k samostatnému hospodaření s veřejnými prostředky. Současně agentura uvedla, že podle § 68e zákona o vojácích musí být splněny současně tři podmínky s tím, že žalobce nesplňuje druhou podmínku, to je požadované služební zařazení, proto mu příplatek nenáleží. Státní tajemník Sekce státního tajemníka Ministerstva obrany k žádosti o právní stanovisko uvedl ve svém dopise ze dne 29. 3. 2017 (chybně uveden rok 2016), č. j. MO 62054/2017-7542, že se stanoviskem agentury k nároku na příplatek za zvýšenou odpovědnost pro náčelníka centra zdravotního centra se plně ztotožňuje.
11. Agenturou vojenského zdravotnictví bylo vydáno dne 16. 5. 2017, č. j. MO 96250/2017-684800 druhé rozhodnutí, kterým byla žádost žalobce zamítnuta. Bylo konstatováno, že podle § 68e zákona o vojácích náleží příplatek při současném splnění tří podmínek: 1. účastník řízení musí být vojákem z povolání. 2. účastník řízení musí být velitel vojenského útvaru, vojenského záchranného útvaru, náčelník, vedoucí nebo ředitel vojenského zařízení nebo vojenského správního úřadu, popřípadě ředitel nebo velitel organizačního útvaru ministerstva nebo Vojenského zpravodajství. 3. Musí být ministrem obrany zmocněn k samostatnému hospodaření s veřejnými prostředky, sestavování ekonomického výkazu o vyčleněných a použitých finančních prostředcích a personálních a majetkových zdrojích („velitelé útvaru“ podle obecného zmocnění uvedeného v RMO 72/2012 Věstníku, vedoucí nákladových středisek individuálním rozhodnutím pana ministra). Správní orgán uzavřel, že žalobce nesplňuje druhou zákonem stanovenou podmínku, když s uvedeným posouzením vyjádřil souhlas i státní tajemník ve stanovisku ze dne 29. 3. 2017, č. j. MO 62054/2017-7542.
12. Rovněž proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, ke kterému bylo rozhodnutí ředitele Agentury vojenského zdravotnictví ze dne 16. 5. 2017 zrušeno a věc byla vrácena k novému projednání, a to rozhodnutím ředitele Sekce podpory Ministerstva obrany ze dne 14. 5. 2018, č. j. MO 134273/2018-3416 s odůvodněním, že se prvostupňový správní orgán nezabýval právním názorem odvolacího orgánu a své rozhodnutí řádně neodůvodnil. Nově uvedl, že v dané věci vydal dne 7. 9. 2015 ředitel odboru platové politiky, sekce státního tajemníka MO, za účelem ujednání problematiky přiznávání příplatků, odborné stanovisko č. j. 373-20/2015-7542, ve kterém deklaruje, že příplatek podle § 68e zákona o vojácích z povolání náleží pouze veliteli vojenského útvaru. Vojenským útvarem pro účely přiznání příplatku je Agentura vojenského zdravotnictví. Na tom nic nemění skutečnost, že agentura má ve své struktuře zahrnuty své dílčí

organizační celky, které jsou nákladovými středisky, v jejichž čele jsou služebně zařazení vojáci z povolání, kterým ministr obrany vydal pověření k samostatnému hospodaření s veřejnými prostředky jako příkazce operace. Poukázal na to, že dnem 1. 10. 2017 byl zákon o vojácích z povolání novelizován zákonem č. 263/2017 Sb., touto novelou byla zrušena podmínka pověření ministra obrany, která byla při výkladu § 68e zákona o vojácích z povolání matoucí. Odvolací správní orgán vyslovil správní názor, že pověřený voják není velitelem vojenského útvaru a nemá na přiznání příplatku nárok. Trvá na tom, že nebyl respektován jeho právní názor s tím, aby správní orgán prvního stupně své rozhodnutí odůvodnil v souladu se stanoviskem ředitele odboru platové politiky sekce státního tajemníka MO ze dne 7. 9. 2015.

13. Následně bylo prvostupňovým správním orgánem vydáno další rozhodnutí dne 12. 9. 2018, č. j. MO 247537/2018-684800, kterým byla žádost žalobce znovu zamítnuta se závěrem, že ze tří podmínek, které jsou uvedené v § 68e zákona o vojácích z povolání, žalobce nesplňuje druhou podmínku. Dle pokynu odvolacího správního orgánu bylo přihlédnuto k odbornému stanovisku ředitele odboru platové politiky sekce státního tajemníka MO za účelem sjednocení problematiky přiznávání příplatku, č. j. 373-20/2015-7542. Tímto stanoviskem bylo deklarováno, že příplatek náleží pouze veliteli vojenského útvaru, vojenským útvarem je Agentura vojenského zdravotnictví (ve stanovisku aplikováno na identický případ, avšak v oblasti podřízenosti Agentury komunikačních a informačních služeb). Na tom nic nemění to, že Agentura vojenského zdravotnictví má ve své struktuře zahrnuty dílčí organizační celky, které jsou nákladovými středisky, v jejichž čele stojí služebně zařazení vojáci z povolání, kterým ministr obrany vydal pověření k samostatnému hospodaření s veřejnými prostředky jako příkazce operace. Náčelníkům dílčích organizačních celků příplatek podle § 68e zákona o vojácích z povolání nelze přiznat, protože nesplňují podmínku, že jsou veliteli vojenských útvarů. S uvedeným názorem se ztotožnil i státní tajemník ve stanovisku z 29. 3. 2017, č. j. MO 62054/2017-7542.
14. Odvolání, které žalobce podal proti tomuto rozhodnutí, bylo zamítnuto žalobou napadeným rozhodnutím ředitele Sekce podpory Ministerstva obrany ze dne 20. 11. 2018, č. j. MO 315056/2018-3416 a odvoláním napadené rozhodnutí ze dne 12. 9. 2018 bylo potvrzeno. V odůvodnění popsal dosavadní průběh správního řízení, konstatoval obsah odvolání a konstatoval, že prvostupňový správní orgán získal odborné stanovisko odboru platové politiky Sekce státního tajemníka MO ze dne 7. 9. 2015, ve kterém se deklaruje, že příplatek podle § 68e zákona o vojácích z povolání náleží pouze veliteli vojenského útvaru. Prvostupňový orgán dále uvedl, že vojenským útvarem je v daném případě Agentura vojenského zdravotnictví, která v sobě zahrnuje dílčí organizační celky. Pověřeným vojákům – náčelníkům dílčích organizačních celků příplatek nenáleží, protože nesplňují podmínku, že jsou veliteli vojenských útvarů. Odvolací orgán konstatoval, že prvostupňový správní orgán vydával rozhodnutí na základě získaných důkazů a v souladu se zákonem. Námitky uvedené v odvolání, že má být vycházeno z každodenních funkčních povinností náčelníka vojenského zařízení a nikoliv na základě suchého výkladu zákona odvolací správní orgán nepřijímá. Konstatoval novelu zákona o vojácích z povolání provedenou zákonem č. 263/2017 Sb., se závěrem, že přezkoumal důvody odvolání, došel k závěru, že napadené rozhodnutí je po věcné i formální stránce správné a neexistuje důvod pro změnu nebo jeho zrušení.

15. Ve správním spise je založeno stanovisko ředitele sekce státního tajemníka Ministerstva obrany, odboru platové politiky ze dne 7. 9. 2015, č. j. 373-20/2015-7542 ve věci vyřízení žádosti o ujednání problematiky přiznávání příplatku za zvýšenou odpovědnost podle § 68e zákona o vojácích z povolání. Žádost o stanovisko podala Agentura komunikačních a informačních systémů. Ředitel sekce státního tajemníka ve svém stanovisku uvedl, že příplatek za zvýšenou odpovědnost podle § 68e zákona o vojácích z povolání náleží pouze veliteli vojenského útvaru. Vojenským útvarem pro účely přiznání příplatku za zvýšenou odpovědnost je Agentura komunikačních a informačních systémů. Na této skutečnosti nic nemění to, že Agentura komunikačních a informačních systémů má ve své struktuře zahrnuty své dílčí organizační celky, které jsou nákladovými středisky, v jejichž čele jsou služebně zařazeni vojáci z povolání, kterým ministr podal pověření k samostatnému hospodaření s veřejnými prostředky jako příkazce operace podle zákona o finanční kontrole a výkonu zadavatele podle zákona o veřejných zakázkách. Nelze přiznat případ, jak za zvýšenou odpovědnost vedoucím vojákům z povolání těchto dílčích organizačních celků, protože nejsou současně veliteli vojenských útvarů. Mezi pověřením ministra obrany a nárokem na příplatek za zvýšenou odpovědnost podle § 68e zákona o vojácích z povolání není přímá souvislost. Pověření ministra může trvat i v případě, že pověřený voják není velitelem vojenského útvaru a nemá tudíž nárok na přiznání příplatku za zvýšenou odpovědnost.
16. Ve spise založeno stanovisko státního tajemníka Ministerstva obrany ze dne 29.3.2017 č.j. MO 62054/2017-7542, ve kterém státní tajemník projevuje souhlas se stanoviskem, které zaujala Agentura vojenského zdravotnictví ve svém dotazu ze dne 20.3.2017 č.j.MO 55268/2017-684800, že náčelník zdravotnického centra nesplňuje podmínku pro přiznání příplatku.
17. Dále je ve spise založeno stanovisko státního tajemníka Ministerstva obrany ze dne 22.6.2017 č. j. MO 124055/2017-7542, které bylo adresováno řediteli sekce podpory Ministerstva obrany. V tomto stanovisku se uvádí, že příplatek za zvýšenou odpovědnost náleží podle § 68e ředitelům Agentury logistiky, Agentury komunikačních a informačních systémů, Agentury vojenského zdravotnictví, kteří jsou uvedeni v příloze 6 rozkazu ministra obrany č. 14/2006 Věstníku. Opět je konstatováno, že pověření k samostatnému hospodaření s veřejnými prostředky nemá na posouzení věci vliv.
18. Ve spise je založen personální rozkaz ze dne 29. 6. 2016, sp. zn. 11911/2016, ze kterého vyplývá, že žalobce byl pověřen výkonem služby ve služebním zařazení náčelník centra zdravotních služeb B. Agentury vojenského zdravotnictví, a pověření ministra obrany ze dne 10. 10. 2013, č. j. 1935/2013-1140, kterým byl žalobce pověřen k nakládání s veřejnými prostředky v rozsahu, který je v pověření uveden.

Posouzení důvodnosti žaloby

19. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí z hlediska námitek v žalobě uvedených, neboť jejich rozsahem je soud vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s. ř. s.“). Po posouzení věci dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
20. Soud se v první řadě zabýval otázkou nedostatku pasivní legitimace označeného žalovaného správního orgánu. Žalobce v podané žalobě označil jako žalovaný správní orgán

Ministerstvo obrany. Z výše uvedeného obsahu spisového materiálu vyplývá, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno příslušným služebním funkcionářem, ředitelem sekce podpory Ministerstva obrany a nikoliv Ministerstvem obrany. Je nutno přisvědčit žalovanému, že podle již ustálené judikatury v případech, kdy ve věci po provedeném správním řízení rozhoduje služební funkcionář, je žalovaným správním orgánem tento funkcionář, který rozhodnutí vydal, a nikoliv organizační složka státu (např. ministerstvo), v jehož rámci je služební funkcionář zařazen (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 1 As 110/2018-37, dostupný na www.nssoud.cz). Chybné označení žalovaného správního orgánu však nelze považovat za neodstranitelnou vadu a důvod pro odmítnutí žaloby, jak žalovaný navrhuje. Naopak v řízeních o žalobách na přezkoumání rozhodnutí platí, že žalovaný správní orgán je určen výslovně zákonem. Na rozdíl od jiných typů žalob (např. žaloba na ochranu proti nečinnosti správního orgánu) vychází soud nikoliv z toho, kdo je označen jako žalovaný správní orgán, ale výslovného znění zákona, konkrétně § 69 s. ř. s., z něhož výslovně vyplývá, že žalovaným správním orgánem je ten správní orgán, který ve věci rozhodl v posledním stupni nebo na který pravomoc rozhodování přešla. To znamená, že postavení žalovaného správního orgánu vyplývá přímo ze zákona a není rozhodné označení v žalobě (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12.10.2004 č.j. 5 Afs 16/2003-56). To znamená v dané věci, že žalovaným je služební funkcionář, který rozhodl v posledním stupni bez ohledu na to, jaký správní orgán je uveden v žalobě.

21. Soud se dále zabýval důvodností podané žaloby.
22. Jak bylo výše uvedeno, žalobce namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spočívající v tom, že správní orgány konstatovaly, že příplatek náleží pouze veliteli vojenského útvaru, aniž by uvedly, z jakého důvodu neplatí celý výčet uvedený v § 68e zákona o vojácích, z něhož je zřejmé, že příplatek náleží také osobám v pozici náčelník vojenského zařízení. Tuto námitku soud shledal důvodnou.
23. Z ustanovení § 68e zákona o vojácích vyplývá, že přiznat příplatek za zvýšenou odpovědnost lze veliteli vojenského útvaru, vojenského záchranného útvaru, náčelníkovi, vedoucímu nebo řediteli vojenského zařízení nebo vojenského správního úřadu, popřípadě řediteli nebo veliteli organizačního útvaru ministerstva nebo Vojenského zpravodajství. Z uvedeného ustanovení vyplývá, že obsahuje výčet několika pozic služebních funkcionářů, kterým příplatek za zvýšenou odpovědnost náleží. Z tohoto výčtu vyplývá, že příplatek náleží velitelům či ředitelům několika organizačních celků. Kromě vojenského útvaru je to vojenský záchranný útvar, vojenské zařízení, vojenský správní úřad, popřípadě organizační útvar ministerstva nebo Vojenského zpravodajství.
24. V napadeném rozhodnutí žalovaný správní orgán dospěl k závěru, že žalobci nelze přiznat příplatek za zvýšenou odpovědnost proto, že není v pozici velitele vojenského útvaru s tím, že vojenským útvarem je Agentura vojenského zdravotnictví a nikoliv jeho dílčí část – centrum zdravotních služeb. Otázku, zda žalobce nezastává jinou funkci, než která byla hodnocena (velitel vojenského útvaru) a která by případně podmínky pro přiznání příplatku naplňovala, žalovaný v napadeném rozhodnutí nehodnotil a nezabýval se jí, ačkoli žalobce v odvolání proti rozhodnutí prvostupňového správního orgánu ze dne 12. 9. 2018 poukázal na to, že zákon o vojácích příplatek za zvýšenou odpovědnost nepřiznává pouze veliteli útvaru, ale ve výčtu je uveden např. *náčelník vojenského zařízení*, a poukázal na to, že ke své činnosti používal za hlavní razítko s označením „vojenské zařízení 6848 B.“. Tímto tvrzením, které žalobce výslovně uvedl v podaném odvolání, se žalovaný jako

odvolací správní orgán nezabýval, když v odůvodnění napadeného rozhodnutí se v podstatě shodl se stanoviskem, které bylo zaujato prvostupňovým správním orgánem. Napadené rozhodnutí je z tohoto důvodu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

25. To, že centrum zdravotních služeb B. není vojenským zařízením, žalovaný uvádí až ve vyjádření k podané žalobě. Tato skutečnost nic nemění na závěru soudu o tom, že v napadeném rozhodnutí se touto otázkou, ačkoliv byla v odvolání výslovně namítána, žalovaný nezabýval. Při posuzování důvodnosti či nedůvodnosti žaloby musí soud vycházet z toho, co je uvedeno v napadeném rozhodnutí, protože to je předmětem přezkumu. Vychází přitom ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
26. Žalobce dále namítal nesprávné posouzení podmínek pro přiznání příplatku za zvýšenou odpovědnost, když dovozoval, že byl v postavení náčelníka vojenského zařízení. S odkazem na to, co bylo výše uvedeno, je nutno konstatovat, že touto otázkou, tedy otázkou, zda centrum zdravotních služeb B. lze považovat za vojenské zařízení a zda žalobce byl v postavení náčelníka tohoto vojenského zařízení a zda z tohoto titulu měl nárok na příspěvek, se žalovaný nezabýval. Z tohoto pohledu soud shledal námitku za důvodnou.
27. Obdobně to platí o námitkách ve vztahu ke stanoviskům ze dne 7. 9. 2015, ze dne 29. 3. 2017 a ze dne 22.6. 2017. Jestliže tato stanoviska měla být základním podkladem pro vydání napadeného rozhodnutí, je nutno souhlasit s tím, že z nich není patrné, z jakých podkladů byly učiněny závěry, které jsou v těchto stanoviscích uvedeny, když zejména ze stanoviska z 29. 3. 2017 vyplývá, že se stanovisko bez jakéhokoliv zdůvodnění ztotožňuje se stanoviskem žadatele o zaujetí právního stanoviska. Zejména je nutno zdůraznit, že tato stanoviska otázku, zda žalobci nenáleží příplatek na základě jeho postavení náčelníka vojenského zařízení, neřeší. Stanovisko ze dne 7. 9. 2015 vychází z toho, že Agentura je vojenským útvarem, aniž by bylo blíže zdůvodněno, proč je posuzována pouze z pohledu tohoto útvaru, nikoli z pohledu např. namítaného vojenského zařízení. Obdobně to platí o stanoviscích ze dne 29.3.2017 a ze dne 22.6. 2017. Ani tato stanoviska, kterých se správní orgány dovolávají, neposkytují odpověď na námitku žalobce, že byl v postavení náčelníka vojenského zařízení a že mu tedy z tohoto titulu příplatek náleží.
28. Ze všech výše uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná, proto žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1 a odst. 4 s. ř. s.). Na žalovaném bude, aby znovu rozhodl o odvolání žalobce a posoudil postavení žalobce s přihlédnutím k výčtu osob, které jsou v § 68e zákona o vojácích z povolání vyjmenovány, zejména se vypořádá s tvrzením žalobce, že jeho služební zařazení jako náčelník centra zdravotních služeb, resp. náčelník vojenského zařízení, splňuje podmínky pro přiznání příplatku za zvýšenou odpovědnost.
29. Podle § 51 odst. 1 s. ř. s. se soud rozhodl bez nařízení jednání, když žalobce vyjádřil s takovýmto postupem souhlas, žalovaný nevyjádřil k výzvě soudu výslovně nesouhlas, a případné nařízení jednání vázal na výslech svého pracovníka k vysvětlení vnitřních vojenských předpisů. Vzhledem k tomu, že k výkladu vnitřních vojenských předpisů soud nepřistoupil, protože důvodem vyhovění žalobě byl závěr soudu o nedostatečném odůvodnění napadeného rozhodnutí, neshledal soud důvody k tomu, aby nařizoval ústní jednání.

30. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobce měl ve věci úspěch, proto mu právo náhradu nákladů řízení přísluší. Náklady řízení představují částku 3 000 Kč za soudní poplatek z podané žaloby a odměnu za právní zastoupení za dva úkony právní služby (příprava a převzetí zastoupení, podání žaloby) po 3 100 Kč (§ 9, § 11 vyhl. č. 177/1996 Sb.) a 2 x režijní paušál po 300 Kč (§ 13 vyhl. č. 177/1996 Sb.), tedy celkem 6.800 Kč. Protože zástupce žalobce doložil doklad o tom, že je registrován jako plátce daně z přidané hodnoty, je nutno k této částce připočíst daň z přidané hodnoty, která činí 1.428 Kč. Náklady řízení za právní zastoupení tedy představují částku 8.228 Kč, celkem náklady řízení činí 11.228 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 1. července 2020

JUDr. Hana Veberová, v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: K. T.

